

A cigány és a pap (Az elsülő kapanyél, Ki álmodik szebbet)

Az egyik faluba' nagy vadász volt a plébános, s ugye mondja neki a szakácsnő, hogy:

- Atya, má' jó vóna, ha valami vadat is főzhetnék!
- No jó – aszongya –, majd kimegyek és lövök egy nyulat.

S ugyi hát kiment és tényleg gyütt a nyúl, és pu! Nyúgodtan főtette a vállára a puskát, odament a nyúlho', de akkorra ott vót a Dezső, a cigány. Aszongya:

- Dezsi, hát mit kereső' te itt?

Hát aszongya:

- Atya, ez a' enyim!
- Há' hogyhogy? Mivel lőtted le?
- Hát a kapávó'!
- Hát má' ilyet ne beszélj! Ehun a puska, evvel lőttem!
- Nem atya – aszongya –, én a kapávol!
- Há' hogyhogy a kapávó'?
- Hát mút vasárnap, mikor templomba' vótunk, azt mondta ja atya: „Ha Isten akarja még a kapanyél is ősül!” – Aszongya: – Szaladt a nyúl, fölemeltem, hát képzelve, ősült!

Aszongya a pap:

- No jó, rendbe' van! Az a helyzet, hogy, amelyikünk szebbet álmodik az éjszaka – hónap reggel elmondjuk egymásnak –, és amelyikünk szebbet álmodik, azé a nyúl!

Találkoztak reggel ugye és mondja a pap neki:

- No, mond el!
- Atyám, mégiscsak maga a műveltebb. Mondja maga!
- No – aszongya –, én azt álmodtam Dezső, hogy megnyit a' ég, a gyönyörű angyalok legyüttek, s a karjaikon vittek föl mennybe, a' Atyáho'!

Aszongya:

- Ez szép álom!
- No de most, te mit?

– Képzelve el atya – aszongya –, én is ugyanezt álmodtam, és azt hittem má' nem gyün vissza és má' meg is ettük a nyúlat.